

Baumgartner sedí za stolom v miestnosti na poschodí, o ktorej striedavo hovorí ako o svojej pracovni, mysliteľni či brlohu. S perom v ruke sa práve nachádza uprostred vety v tretej kapitole svojej monografie o Kierkegaardových pseudonymoch, keď si uvedomí, že kniha, odkiaľ musí citovať, aby mohol vetu dokončiť, sa nachádza na prízemí v obývačke, kde ju nechal včera večer, keď išiel spať. Cestou dolu schodmi za knihou si zároveň uvedomí, že sestre slúbil, že jej zavolá dnes ráno o desiatej, a keďže je už takmer desať hodín, rozhodne sa najprv zájsť do kuchyne vybaviť telefonát a až potom si z obývačky vziať knihu. Len čo však vojde do kuchyne, zarazí ho ostrý, prenikavý zápach. Uvedomí si, že niečo horí, a cestou k sporáku zbadá, že nechal zapnutý jeden predný horák a nízky vytrvalý plameň sa zažiera do dna hliníkového kastrólika, kde si pred tromi hodinami uvaril na raňajky dve vajička namätko. Vypne horák a potom bez rozmýšľania, čiže bez toho, aby si zobral chňapku alebo utierku, zdvihne zo sporáka zničený tlejúci kastrólik a popáli si ruku. Baumgartner vykrične od bolesti. V zlomku sekundy pustí kastrólik, ktorý vzápätí s rachotom dopadne na dlážku, a potom, ešte stále vykrikujúc od bolesti, príbehne k drezu, pustí studenú vodu, strčí tam pravú ruku a nasledujúce tri-štyri minúty ju drží pod chladivým prúdom.

V nádeji, že zažehnal hroziace pluzgiere na prstoch a dlani, si opatrne osuší ruku utierkou, pohýbe prstami, ešte sa párkrát jemne dotkne utierkou ruky a potom si položí otázku, čo vlastne v kuchyni robí. Kým si stihne spomenúť, že má zavolať sestre, zazvoní telefón. Zdvihne slúchadlo a ostražito sa ozve. Sestra, povie si v duchu, lebo si konečne spomenul, prečo je v kuchyni, a keďže je už po desiatej a nezavolať jej, očakáva na druhom konci Naomi, svoju mrzutú mladšiu sestru, určite začne rozhovor pokarhaním, že jej zabudol zavolať, *už zase, tak ako vždy*, ale keď človek na druhom konci prehovorí, vyjde najavo, že to nie je Naomi,

ale nejaký muž, neznámy muž s neznámym hlasom sa mu koktavo ospravedlňuje za meškание. Kam meškáte? spýta sa Baumgartner. Na odpočet električky, odvetí muž. Mal som u vás byť o deviatej, spomínate si? Nie, Baumgartner si nespomína, nevie si vybaviť jediný okamih počas uplynulých dní či týždňov, keď by si myslel, že o deviatej má niekto prísť na odpočet električky, a preto tomu človeku povie, aby sa netrápil, že bude doma celé doobedie aj poobedie, ale odpočtár, ktorý pôsobí mlado, neskúsene a úslužne, silou-mocou vysvetľuje, že mu momentálne nestíha vysvetliť, prečo neprišiel včas, ale mal *dobrý dôvod*, dôvod, ktorý *nemohol ovplyvniť*, a že príde, len čo bude môcť. Dobré, povie Baumgartner, tak zatiaľ dovidenia. Zloží a pozrie si na pravú ruku, medzitým začala od popálenia brnieť, ale keď si preskúma dlaň a prsty, nevidí žiadne stopy po pľuzgieroch či zliezajúcej pokožke, iba akési celkové začervenanie. Nie je to také zlé, pomyslí si, s tým dokážem žiť, a potom v duchu osloví sám seba v druhej osobe: Máš šťastie, ty motovidlo.

Zíde mu na um, že by mal hneď teraz zavolať Naomi, *aby ju predbehol*, ale práve keď zdvihne slúchadlo a chce vytočiť jej číslo, ozve sa zvonček pri dverách. Baumgartnerovi sa z hrude vyderie dlhý vzdych. Zloží slúchadlo, ešte stále v ňom počuť oznamovací tón, vyberie sa do prednej časti domu a cestou z kuchyne podráždene odkopne pripálený kastrólik.

Nálada sa mu zlepší, keď otvorí dvere a zbadá kuriérku z UPS, Molly, častú návštevníčku, ktorá postupne nadobudla postavenie... koho vlastne? Nie tak celkom priateľky, ale už viac než iba známej, veď posledných päť rokov mu zazvoní pri dverách dva-trikrát do týždňa, a pravda je taká, že Baumgartner, ktorého manželka je už takmer celé desaťročie nebohá, je tajne zalúbený do tejto zavalitej ženy medzi tridsiatkou a štyridsiatkou, ktorej priezvisko ani nepozná, lebo, hoci je Molly černoška a jeho manželka nebola, v očiach má čosi, čo mu pripomenie nebohú Annu vždy, keď sa na kuriérku pozrie. Odohrá sa to zakaždým, bez výnimky, no Baumgartner nedokáže to čosi presne definovať. Možno akási čulosť, ale to určite nie je všetko, alebo možno čosi, čo by sa dalo opísať ako *žiarivá bdelosť*, alebo, ak nie toto, tak potom jednoducho sila *osvieteného ja*, ľudská živosť v celej svojej vibrujúcej kráse, vyžaruje zvnútra

smerom von v zložitom vzájomne prepojenom tanci pocitov a myšlienok – možno niečo také, ak to vôbec dáva zmysel, ale nech by sme už to, čo mala Anna, nazvali akokoľvek, má to aj Molly. Baumgartner si práve preto začal objednávať knihy, ktoré nepotrebuje, nikdy ich nerozbalí a napokon ich daruje miestnej verejnej knižnici, a to všetko len preto, aby strávil minútu či dve v Mollinej spoločnosti vždy, keď zazvoní pri dverách a doručí mu zásielku.

Dobré ráno, pán profesor, povie a venuje mu žiarivý úsmev, ako keby ho požehnávala. Zase vám prišla knižka.

Ďakujem, Molly, povie Baumgartner a opätuje jej úsmev, keď mu podá tenký hnedý balík. Ako sa dnes máte?

Ešte je priskoro, takže ťažko povedať, ale zatiaľ je to skôr lepšie než horšie. V takéto úžasné ráno človek ani nemôže mať zlú náladu.

Prvý pekný jarný deň – najlepší deň roka. Užime si ho, kým môžeme, Molly. Človek nikdy nevie, čo ho čaká.

Svätá pravda, odvetí Molly. Nakrátko sa sprisahanecky zasmee a potom, skôr než Baumgartner stihne vymyslieť nejakú duchaplnú alebo vtipnú odpoveď, čo by predĺžila rozhovor, mu už Molly máva na rozlúčku a vracia sa k dodávke.

Toto je ďalšia z mnohých vecí, ktoré sa Baumgartnerovi na Molly páčia. Vždy sa smeje na jeho trápnych poznámkach, dokonca aj tých najslabších, úplných nepodarkoch.

Baumgartner sa vráti do kuchyne a položí neotvorený balík s knihou na štós ďalších neotvorených balíkov s knihami, ktorý vyplňa kút pri stole. V poslednom čase sa tá veža týči tak vysoko, až sa zdá, že stačí pridať jeden-dva ďalšie bledohnedé obdĺžniky a celá sa zrutí. Baumgartner si v duchu povie, že niekedy v priebehu dnešného dňa by mal knihy povytahovať z kartónových obalov a potom ich odbalené poprenášať do niektorých menej plných škatúl na zadnej verande, ktoré tam odložil spolu s ďalšími nechcenými knihami určenými na darovanie do verejnej knižnice. Áno, áno, vraví si Baumgartner, viem, sľúbil som si, že to urobím, keď tu bola Molly naposledy, a takisto, keď tu bola predposledný raz, no tentokrát to myslím vážne.

Pozrie na hodinky a vidí, že je štvrt na jedenásť. Uteká to, pomyslí si, ale možno ešte nie je neskoro zavolať Naomi a predbehnúť ju, skôr než ho začne bombardovať obscénnymi urážkami. Načiahne sa za slúchadlom, ale práve keď ho ide zdvihnúť, tá biela potvora zase zazvoní. Baumgartner opäť predpokladá, že je to jeho sestra, a opäť sa zmýli.

Na jeho nezreteľné haló sa ozve tichý roztrasený hlas s ledva počuteľnou otázkou: *Pán Baumgartner?* Tie slová vysloví niekto natoľko mladý a natoľko vystresovaný, až sa Baumgartner preľakne, akoby každý orgán v jeho tele odrazu fungoval dvojnásobnou rýchlosťou. Keď sa spýta, kto je tam, hlas povie *Rosita* a on odrazu vie, že sa niečo muselo stať pani Floresovej, žene, čo prvýkrát prišla upratať dom pár dní po Anninom pohrebe a odvtedy chodí dvakrát do týždňa poumývať dlážky, povysávať koberce, oprat' a ožehliť a postarať sa o množstvo ďalších domácich prác, vďaka čomu Baumgartner posledného deväť a pol roka nežije v neporiadku a špine, dobrá, spoľahlivá a väčšinou mlčanlivá, uzavretá pani Floresová, s manželom a tromi deťmi, dvoma odrastenými chlapcami a najmladšou Rositou, tenkým dvanásťročným dievčaťom s úžasnými hnedými očami, ktoré si k nemu chodí každý rok na Halloween po vrecúško sladkostí.

Čo je, Rosita? spýta sa Baumgartner. Stalo sa niečo tvojej mame? Nie, odvetí Rosita, mame nie. Otcovi.

Baumgartner chvíľu počká, lebo dievčaťu vytrysknú nahromadené slzy v krátkom potláčanom záchvate plaču, a keďže sa malá snaží ovládnuť a úplne sa neopustiť, dych sa jej zmení na sériu trhaných nádychov a výdychov a záchvevov. Baumgartner pochopí: pani Floresová sem mala dnes poobede prísť, sú jarné prázdniny a jej dcéra nie je v škole, preto Rositu poverila, aby zatelefonovala pánovi Baumgartnerovi a oznámila mu, čo sa stalo, zatiaľ čo ona utekala ratovať manžela.

Keď lapanie dychu a potláčaný plač ako-tak poľavia, Baumgartner položí ďalšiu otázku. Poskladá si dokopy útržky toho, čo dievčinke povedala jej mama, ktorá to sama počula od niekoho iného, a domyslí si, že pán Flores dnes ráno niekomu prerábal kuchyňu a práve v zákazníkovej pivnici pilil dosky cirkulárkou, čo je činnosť, ktorú už v minulosti

vykonával stovky, ak nie rovno tisícky ráz, a nejako sa mu podarilo od-fakliť si dva prsty na pravej ruke.

Baumgartner vidí, ako dva odseknuté prsty padajú na hromádku pi-lín na dlážke. Vidí, ako z holých, z kože stiahnutých pahýľov strieka krv. Počuje, ako pán Flores vrieska.

Napokon povie: Neboj sa, Rosita. Viem, že to znie strašne, ale leká-ri také veci vedia dať do poriadku. Príšijú tvojmu otcovi prsty na ruku, a kým na jeseň pôjdeš do školy, bude zase ako rybička.

Naozaj?

Jasné. Určite.

Keďže Rosita je sama doma, zaseknutá v stave čirej, skamenenej paniky, odkedy jej mama odišla do nemocnice, Baumgartner sa s ňou rozpráva ešte desať minút. V istom okamihu ku koncu rozhovoru sa mu podarí vymámiť z nej čosi, čo sa podobá smiechu, a keď napokon obaja zložia, ten maličký náznak smiechu s ním zostane, lebo si je takmer istý, že bude tým najdôležitejším, čo za celý dnešný deň dokáže.

Baumgartner je však napriek tomu otrasený. Pritiahne si stoličku a posadí sa, uprie oči na čierny kruh starej škrvny od kávového hrnče-ka a v duchu si premietne celú scénu. Angel Flores, štyridsaťosemročný skúsený stavbársky majster, sa uprostred toho, čo opakovane a úspešne robil už toľko rokov, náhle a nevysvetliteľne dopustí chyby a v jedinom okamihu nepozornosti sa vážne zraní. Prečo? Čo spôsobilo, že poľavil v pozornosti a myšlienky sa mu vzdialili od roboty, jednoduchej, keď ste sústredený, a nebezpečnej, keď nie ste? Vyrušil ho niekto z jeho kolegov, keď v tej chvíli zišiel po schodoch? Nevdojak sa mu do hlavy votrela ne-jaká zablúdená myšlienka? Pristála mu na nose mucha? Pocítil náhlu bolesť v žalúdku? Prehnal to včera večer s alkoholom alebo sa pred od-chodom z domu pohádal s manželkou, alebo... Baumgartnerovi odrazu napadne, že pán Flores si možno odsekol prsty presne v tej istej chvíli, ako si on, Baumgartner, popálil ruku na kastróliku. Obaja si boli príči-nou vlastného nešťastia, hoci nešťastie jedného je oveľa väčšie ako ne-šťastie druhého, a predsa v oboch prípadoch...

Ozve sa zvonček pri dverách a preruší prúd Baumgartnerových túlavých myšlienok. Dofrasa, povie si, pomaly vstáva zo stoličky a šuchce sa do prednej časti domu. Človeka tu už ani nenechajú rozmýšľať.

Keď Baumgartner otvorí dvere, hľadá do tváre odpočtára, vysokého, urasteného muža, má krátko pred tridsiatkou alebo nedlho po nej, je oblečený v modrej pracovnej košeli elektrárni s logom PSE&G na ľavom vrecku, pod ktorým je výraznou žltou niťou vyšité meno človeka v košeli: Ed. Pokiaľ Baumgartner dokáže posúdiť, Edov pohľad je zároveň optimistický aj rozrušený. Zvláštna kombinácia, pomyslí si, a keď sa Ed na pozdrav váhavo usmeje, pôsobí všetko ešte mätúcejšie – ako keby odpočtár napoly očakával, že Baumgartner mu zabuchne dvere pred nosom. Aby Baumgartner utišil jeho obavy, pozve ho ďalej.

Ďakujem, pán Boom Garden, povie odpočtár, keď prekračuje prah. Ste zlatý.

Baumgartner, ktorého skomolenie mena viac pobaví, než popudí, navrhne: Čo keby sme sa oslovovali krstnými menami? Ja už vaše poznám – Ed, tak čo keby ste sa vykašľali na pána Baumgartnera a volali ma Sy?

Sigh? spýta sa Ed. Čo je to za meno?

Nie Sigh, len Sy, S-Y. Skrátenejší tvar zo Seymoura, smiešneho mena, ktoré mi dali rodičia pri narodení. Uznávam, že ani Sy nie je ktoviečo, ale o kúsok lepšie ako Seymour.

Takže aj vy? poznamená odpočtár.

Čo aj ja? spýta sa Baumgartner.

Máte meno, ktoré sa vám nepáči.

Čo je zlé na Edovi?

Nič. Mňa štvie priezvisko.

Hej? A aké?

Papadopoulos.

Veď na ňom nie je nič zlé. Pekné grécke meno.

Možno pre niekoho, kto žije v Grécku. Ale v Amerike si z neho ľudia uťahujú. V škole sa mi decká posmievali, a keď som pred pár rokmi na bejzbale nadhadzoval a vyhlasovali moje meno, celý štadión sa rehotal. Človek má potom tie oné. Komplexy.

Ak vás to meno natoľko trápi, prečo si ho nezmeníte?
Nemôžem. Otcovi by som zlomil srdce.

Baumgartner sa začína nudiť. Ak nezastaví toto bezcieľne tliachanie, Ed Papadopoulos mu o chvíľu vyrozpráva celý životný príbeh svojho otca alebo bude spomínať na vlastné úspechy a pády v nižších ligách, preto Seymour, skrátene Sy, prudko zmení tému a spýta sa Eda, či by sa chcel pozrieť na elektromer v pivnici. Vtedy sa dozvie, že mládenec je dnes v práci prvýkrát a že elektromer v pivnici bude prvý, ktorý odpočíta ako plnohodnotný zamestnanec firmy Public Service Electric & Gas, čo vysvetľuje, prečo neprišiel v dohodnutom čase – pozor, nie vlastnou vinou, ale preto, že partia ostrieľaných odpočtárov si z neho dnes ráno vystrelila – prvé ráno v robote! – a odčerpala mu z nádrže v dodávke palivo, takže po necelom kilometri zostal zaseknutý v premávke počas rannej špičky, preto tak hlúpo mešká. Ospravedľuje sa, veľmi sa ospravedľuje. za spôsobené nepríjemnosti. Keby sa pred odchodom pozrel na ukazovateľ hladiny paliva, dorazil by včas, ale tí darebáci si z neho museli vystreliť, lebo je nový, a bohvie, či za to neschytá od vedúceho. Ešte jedna chyba a dostane podmienku. Ešte ďalšia a zrejme ho vyhodia.

Baumgartner má sto chutí zvriesknuť. Kde sa tu nabral tento urečnený valibuk, pýta sa sám seba, a ako by sa dal zastaviť ten nevyčerpatelný prúd slov? No aj napriek rastúcemu podráždeniu predsa len cíti určitý súcit s tým dobráckym babrákom, preto nezavyje z plných pľúc, len ticho, takmer nečujne vzdychne a vykročí smerom k dverám do pivnice.

Je to tam dole, povie, na zadnej stene vľavo, ale keď šťukne vypínačom, v pivnici zostane tma. Dofrasa, povie Baumgartner a usiluje sa nevybuchnúť, veď aj malá Rosita sa usilovala neplakať, keď spolu pred chvíľou telefonovali, asi sa tam dole vypálila žiarovka.

V pohode, povie Ed. Mám baterku. Vyfasoval som ju.

Dobre. Určite to nájdete.

Možno áno, možno nie, povie novopečený odpočtár. Nešli by ste mi ukázať, kde to je? Len tentoraz, aby som vás už potom neoberal o čas.

Baumgartnerovi zide na um, či sa Ed Papadopoulos nebojí tmy alebo možno len tmavých pivníc, najmä v takýchto starých domoch,

kde z trámov visia pavučiny, po dlážke behá obrovský hmyz a ktovie, aké neviditeľné predmety zatarasujú cestu k elektromeru, a tak hoci nepochybuje, že len čo položí nohu na posledný schod, zavolá mu Naomi, voľky-nevoľky sa nechá presvedčiť, aby išiel prvý.

Schody do pivnice sú rozhegané a chatrné, ďalšia z vecí, ktorú si Baumgartner predsavzal opraviť, a ešte to nespravil, ani po rokoch opakovania rovnakého sľubu s rovnako úprimným odhodlaním, lebo si na schody nikdy nespomenie, až kým po nich neschádza do pivnice, a keď zase vyjde a zavrie dvere, úplne na ne zabudne. Keďže schody zhora nič neosvetľuje a jediným zdrojom svetla je Edova baterka za jeho chrbtom, Baumgartner sa opatrne chytí rozštiepeného dreveného zábradlia, no len čo zosilní zovretie, do popálenej dlane a prstov ho pichne tisíc fantómových ihiel – ako keby sa znovu popálil. Okamžite odtiahne ruku, lenže vľavo nie je zábradlie, nemá sa čoho chytiť, no on si verí, však po toľkých rokoch, čo býva v tomto dome, schody pozná ako vlastnú dlaň, a tak riskne prvý krok, o centimeter minie schod, v tme stratí rovnováhu a skotúľa sa, udrie si lakeť, udrie si druhý lakeť a potom si na tvrdej betonovej dlážke rozbije koleno.

Baumgartner v to ráno druhýkrát vykrikuje od bolesti.

Výkrik sa premení na dlhý kŕč stonov a Baumgartnerovo otlčené telo sa skrúca na vlhkej dlážke. Netuší, že jeho končatiny sa pohybujú, ale vie, že je stále pri vedomí, lebo mu v hlave poskakuje mnoho nesúvisiacich myšlienok, sú nejasné a nepochopiteľné, čo ich podľa jeho názoru diskvalifikuje z pozície pravých myšlienok a odkazuje do kategórie takmer myšlienok alebo nemyšlienok, ibaže napriek bolesti, ktorá mu útočí na lakte a pravé koleno, necíti bolesť v hlave, čo by naznačovalo, že jeho lebka prežila pád bez vážnych zranení, čo by zase naznačovalo, že nehoda z neho v konečnom dôsledku nespraví blábotajúceho a slintajúceho idiota na odpis. No o chvíľu, keď nad ním stojí Ed a svieti mu baterkou do tváre, Baumgartner nie je schopný pozbierať slová, aby mu povedal, nech svieti iným smerom, namiesto toho znovu zastoná a pravou rukou si zakryje oči. Táto neschopnosť artikulovať myšlienky ho znepokojí, dokonca vydesí. Ak nič iné, dokazuje to, že myslenie má

stále rozhodené, ak teda nie trvalo poškodené, alebo len dočasne zničené bolesťou, ktorá sa mu stále zabodáva do rôznych častí tela okrem hlavy, najmä do pravého lakťa, ten bolel, akoby sa chystal vzplanúť, keď zdvihol ruku a zakryl si oči, tú istú pravú ruku, ktorú si dnes ráno popálil a ktorá ho stále bolí, bezpochyby preto, lebo stlmil posledné štádium pádu tak, že vystrel ruky, keď dopadal na betónovú dlážku pod schodmi, hoci si na nič také nespomína.

Doriti, povie Ed. Ste v pohode?

Baumgartnerovi sa po dlhej prestávke podarí vytisnúť z úst pár slov. Ťažko povedať, povie. Hoci ho teší, že nestratil schopnosť reči, stále cíti priveľkú bolesť, aby mohol víťazne zajasaf. Aspoňže nie som mŕtvy, pokračuje. Aj to je niečo, nie?

Isteže, odvetí odpočtár, aj to je niečo. Ale povedzte mi, Sy, čo vás bolí?

Kým Baumgartner vyratúva poudierané miesta na svojom tele, Ed, ktorý sa prevtelil do roly profesionálneho športového trénera, dôkladne hodnotí potenciálne poškodenie každého otlčeného svalu, šlachy a kosti, a keď je inventúra hotová, spýta sa Baumgartnera, či zvládne, ak ho zdvihne zo zeme a podoprie ho cestou hore schodmi.

Vyskúšajme, povie Baumgartner. Ak nezvládnem, rýchlo to zistíme.

A tak Ed Papadopoulos, cudzí človek, ktorý vošiel do Baumgartnerovho domu ani nie pred pätnástimi minútami, zdvihne starca zo zeme pravou rukou, keďže v ľavej drží baterku, a potom, pravým ramenom pevne zvierajúc Baumgartnerove rebrá a trup, začne namáhavý proces manévrovania hore po úzkych rozheganých schodoch. Baumgartner zisťuje, že zo všetkého, čo ho bolí, sa najviac ozýva koleno, bolí ho tak veľmi, že už keď stojí, kňučavá bolesť akoby chcela napodobniť zvuky štyridsiatich škriekajúcich rysov, no keďže Baumgartnera poháňa vďačnosť za Edovu úzkostlivú starostlivosť a šikovné svalnaté rameno, je rozhodnutý zaťaf zuby a nesťažovať sa, znášaf kňučanie a škriekanie s neochvejným stoickým mlčaním. Preto, dokonca aj keď Ed začne opisovať vlastné zranenie kolena spreď štyroch rokov, natrhnutý meniskus, ktorý ho vyradil na väčšiu časť sezóny a napokon mu zničil kariéru nadhadzovača, Baumgartner nevydá žiaden zvuk s výnimkou občasného

zachrčania, neprehovorí ani neskríkuje, kým Ed ďalej vysvetľuje, že keď sa po zranení vrátil, jeho nadhod stratil švih a jeho oblúk energiu, a už to bolo, hovorí, dovi, dopo, a dokonca aj vtedy, keď zostáva uväznený v rozvláčnom rozprávaní o zničených snoch a nevypitých kávach, čo trvá celé štyri minúty cesty hore schodmi, Baumgartner to Edovi nezazlieva, dokonca visí na odpočtárových slovách ako na ponurom, no predsa len vítanom odpútaní pozornosti od bolesti.

Keď sa dostanú na vrch schodiska, Baumgartner, naďalej opretý o Eda, kríva k obývačke, kde ho jeho ochranca zloží na pohovku a potom mu podoprie hlavu dvoma vyšívanými vankúšmi. Na to koleno by sa patrilo dať ľad, povie mládenec, a kým mu Baumgartner stihne vysvetliť, že stroj na ľad v chladničke je pokazený, Ed zmizne z miestnosti. Baumgartner počuje, ako otvorí a zavrie mrazničku. Ed sa o pár sekúnd znovu zjaví a vyzerá zmätene aj skormútené. Nie je tam ľad, povie bezútešne, presne takým tónom ako dieťa, ktoré práve zistilo, že neexistuje Santa Claus, alebo hľadajúci tínedžer, ktorý práve zistil, že neexistuje Boh, alebo umierajúci, ktorý práve zistil, že neexistuje zajtrajšok.

Netrápte sa, povie Baumgartner, ja to zvládnem.

No neviem, namietne odpočtár. Vyzeráte poriadne dotlčený, Sy. Celý strapatý, zafúľané nohavice. Mali by sme vás odviezť do nemocnice na röntgen. Len pre istotu, či ste si niečo nezlomili.

Kašlite na to, vyhlási Baumgartner. Žiadna nemocnica, žiadny röntgen. Potrebujem si len trochu oddýchnuť, trochu sa spamätať. O chvíľu budem zase ako rybička.

No, ako myslíte, povie Ed, dôkladne si premeria pohľadom svojho pacienta a v hlave sa mu rozkrúti neviditeľné kolieska. Môžem vám aspoň doniesť pohár vody?

Ďakujem. Pohár vody by bol super.

O minútu a pol, keď Baumgartner pije vodu, si Ed náhle sadne na dlážku a nahne sa dopredu, až sa jeho tvár takmer dotkne Baumgartnerovej. Povedzte mi, Sy, spýta sa, aký je teraz rok?

Baumgartner prestane piť, prehltnie vodu v ústach a odvetí: Čo je to za otázku?